

ဆုလေးနွယ်

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

မွေးလေးရယ်ယုံလိုက်စမ်းပါ

CYBER ART GROUP

အခန်း (၁)

နွေး အာရုံစီခန်းမ လှေကားထစ်မှ သွက်လက်စွာ ပြေးဆင်းလိုက်သည် ။ လှေကားထစ်တွေ သုံး၍ တစ်ဘက်ကို ကွေ့အထွက်...

“ဟာ... ဆောရီး”

နွေး ဟပ်ထိုးလဲမသွားအောင် သတိထား ထိန်းလိုက်ရ၏။

သွားပါပြီ။

အသိနှင့်အတူ ဖိနပ်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်မိတော့ ထင်သည့်အတိုင်း ဖိနပ် သည်းကြိုးခေါင်းလေး က ညှပ်ထားသော ခြေနစ်ချောင်းကြားမှ အပေါ်သို့ ထွက်ပြုနေတာကို တွေ့လိုက်ရတာမို့ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

နောက်ထပ်လူတွေ အများကြီးဆင်းလာကြတော့မှာ ။

ငါ့နှယ်နော်.. ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။

ရှက်သွေးနှင့် အရမ်းထူပူနေရတာမို့ တက်နင်းသူကိုပင် လှည့်မကြည့်နိုင်အားပါ။

ရန်တွေ့ဖို့ ဆို ပိုဆိုးသေးတာပေါ့လေ။

အပေါ်ထပ်ဖို့ ကို ယောင်နနနှင့် တစ်ချက် မော့ကြည့်ဖြစ်သည် ။

မိစ်တို့ ၊ မေဇော်တို့ တတွေ အပေါ်ထပ် တိုင်းရင်းသား

အစားအစာမျိုးစုံ ရောင်းချပွဲမှာ ချန်နေရစ်ကြတာကို အခုမှ ဒေါသတွေ ပိုလို့ ထွက်လာရ၏။

အရေးဆို နွေးတစ်ယောက်တည်း။

သူတို့ ဆီ ပြန်တက်သွားဖို့ လည်း နွေး စိတ်မကူးတော့ပါ။

ဒီလောက် လူတွေ အများကြီးထဲကို ဖိနပ်အပျက်ကြီးနဲ့ သွားရဲဖို့ မဖြစ်နိုင်။

စိတ်ပျက်လွန်းစွာ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုပဲ ငဲ့ကြည့်နေမိပြန်၏။

“ဖိနပ်ပြတ်သွားတယ် ဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် မတော်တဆ နင်းလိုက်မိတာပါ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

ဟာ... ဒီလူ မသွားသေးပါလား။

ရှက်သွေးမွန်စွာ ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်မော့ကြည့်မိ၏။

“အားနာလိုက်တာဗျာ၊ ဟို... ကျွန်တော့်ဖိနပ်”

ရဲတွတ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် အရည်လည်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို အမိအရ ဖမ်းမြင်လိုက်ရခြင်းကြောင့် ဘာစကားဆက်ပြောရမှန်း မသိအောင်ကို နိုင်သွေး ရင်၌ အရမ်းကြီးပဲ အားနာသနားမိရတော့၏။

ကိုယ့်အပြစ်ပဲ မဟုတ်လား။

“ကျွန်တော့်ဖိနပ် စီးသွားမလား”

ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ခါလိုက်တာမို့ နဖူးပေါ်ချထားသော ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်လေးတွေပါ ယမ်းခါသွားတာကို နိုင်သွေး အမှတ်တမဲ့ လိုက်ကြည့် ဖြစ်၏။

ခေါင်းကို အရမ်းငုံ့၊ ဖိနပ်နှစ်ဖက်စလုံးကို လှစ်ခနဲ ချွတ်ထားကာ
မပြေးရုံတမည် ထွက်သွားသော ကောင်မလေးကို အံ့သြစွာ ငေးကြည့်ရ
င်း နိုင်သွေး အူကြောင်ကြောင် ကျန်ခဲ့ရ၏။

ဘယ်လိုလေးလဲ။

သူ့ရှေ့မှာ ဖိနပ်လေးတစ်ရံ။

တစ်ဖက်က သည်းကြိုးလေး ခေါင်မှ ပြုတ်ထွက်နေ၏။

လှေကားမှ ဆင်းလာသော ကျောင်းသူကျောင်းသားအချို့က
လှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့် လုပ်သွားမှ သတိပြန်ဝင်လာကာ ဖိနပ်လေးနှစ်
ဖက်ကို ကောက်ယူလိုက်မိသည် ။

ဖိနပ်ကလေးကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည် ။

အောက်ခြေမှာ သဲမှုန်မှုန်ကလေးတွေ ကပ်နေရုံမှ တစ်ပါး အရမ်းပဲ
သန့်ပြန့်နေတာ တွေ့ရသည် ။

ဒီကောင်မလေး ဖိနပ်စီးတာ သေသပ်လှချည်လား။

“ဟာ.... ကောက်လိုက်ပြီကွ”

“အေးနော်... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ မသိဘူး၊ ခစ်.. ခစ်”

ကျောင်းသူမလေးတွေရဲ့ လှောင်ရယ်သံကြောင့် နားရွက်တွေ ပူခနဲ
ဖြစ်သွားအောင် နိုင်သွေး ရှက်သွားရ၏။

လွယ်ထားသော ဂျင်းအိတ်ဘေးပေါက်ထဲကို ထိုးထည့်ပြီး နေရာမှ ခ
ပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာ ဖြစ်သည် ။

ဒီအမျိုးအစား ဒီဆိုက်အတိုင်း အသစ်တစ်ရံ ဝယ်ပေးလိုက်ရင်ကော
င်းမှာ ။

စောစောက ဘာလို့ အဲဒီလို မပြောလိုက်မိတာလဲ။

တွေးရင်း သူမထွက်သွားရာ လမ်းချိုးလေးအတိုင်း လိုက်ထွက်လာမိသည် ။

ဘေးဘီဝဲယာကို လှည့်ကြည့်မိပေမယ့် သူမ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရတော့။

မြန်လိုက်တာ၊ ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်။

မိန်းထဲကို မကြာခဏ ရောက်သည် ဆိုပင်ငြား နိုင်သွေးကိုယ်တိုင် မနှံ့စပ်၊ မကျွမ်းကျင်ပါ။

ကျောင်းသူလေးတွေ တွေ့တိုင်း စောစောက ကောင်မလေးလားလို့ ဂရုစိုက်ကြည့်နေမိရင်း နိုင်သွေးစိတ်တွေ ရှုပ်ထွေးနေရတော့၏။

“ဟယ်... နွေး”

ခိုင်ခိုင်လက်မောင်းကို ပစ်တိုက်၍ ခုံမှာ ဝင်ထိုင်ချပြီးမှ နွေး သက်ပြင်းချမိသည် ။

“နင် ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

“ပြောတောင် မပြောချင်တော့ပါဘူးဟာ၊ စိတ်ကို ညစ်ရော”

ပြောပြီးမှ နွေး ကိုယ့်ဘာသာရယ်နေမိပြန်၏။

အတန်းထဲ ပြန်ရောက် လာပြီမို့ စောစောကလောက်တော့ မခံစားရတော့ပါ။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ရယ်ပဲရယ်ချင်နေမိတော့သည် ။

“နင် ဝင်လာကတည်းက ငါသိတယ်။ နင့်မျက်နှာ တစ်မျိုးပဲ၊ မေဇော်တို့ သင်းစုတို့ ဘယ်မှာ ကျန်ခဲ့လဲ၊ နင် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လိုဖြစ်

လာတာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“မေဇော်တို့ ကို ငါကပြန်မယ်လို့ ပြောတယ်ဟာ၊ သူတို့ က မလိုက်ချင်ဘူး၊ ဟိုကောင်တွေအုပ်စုနဲ့ တွေ့နေတယ်လေ၊ သိတယ်မဟုတ်လား၊ မျိုးအောင်တို့ ဝင်းမြိုင်တို့ အုပ်စုလေ၊ သူတို့ အုန်းသီးတွေ ခြစ်နေကြတာ၊ အဲဒီဝိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တယ်၊ ငါ တစ်ယောက်တည်း ဆင်းလာတုန်း နောက်က လူတစ်ယောက်က ငါ့ဖိနပ်ကို တက်နင်းတယ်ဟာ၊ သွားရော”

“ပြတ်သွားကောလား”

“အေးပေါ့”

“အဲဒီနေရာမှာ ပဲ ထားခဲ့တာလား”

“အင်း”

“နွေးကလည်း ဘာမှန်းမသိဘူး၊ မှေးစီးခဲ့ရမှာ ပေါ့ဟာ၊ လှည်းတန်းမှာ ပြန်ချုပ်လိုက် ရတာပဲဥစ္စာ၊ ဖိနပ်ကလေးက လှမှ လှ။ နင့်မေမေဖိနပ်ဆို၊ အလွမ်းပြေစီးခဲ့တာဆို”

“ခိုင်ခိုင်”

ခိုင်ခိုင်စကားကြောင့် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်သွားရ၏။

ဟုတ်သားပဲ။

မေမေဖိနပ်လေး။ ငါ မထားခဲ့သင့်ဘူး။ ရှက်တာတစ်ခုတည်းကြောင့် ငါမှားသွားပြီ။

ခိုင်ခိုင်လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည် ။

“ခိုင်ခိုင်”

“ဟင်”

“လိုက်ခဲ့ပေးဟာ၊ အဲဒီဖိနပ်လေး ငါ ပြန်ယူသွားချင်တယ်”

“ဟောတော့... ခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ”

“အရမ်းရှက်လို့ လုပ်မိလုပ်ရာ လုပ်မိတာပါ ခိုင်ခိုင်ရယ်၊ တကယ်ဆို အဲဒီဖိနပ်လေးတွေကို ငါ ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ နင်တို့ အသိပဲ၊ ဒီနေ့တောင် ငါ့မွေးနေ့မို့ စီးလာတာ”

ခိုင်ခိုင်က နားလည်ပုံမျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်သည်။ ။

“ဒါဆိုလည်း သွားမယ်လေ .. ထ”

အတန်းထဲမှာ ဆရာ မရှိသည် မို့ တော်ပါသေး၏။

လျှောက်လာရင်း အာရုံစီထဲ ရောက် လာပြီ။

နွေး ရင်ထဲမှာ အလိုလို တုန်ယင်နေရ၏။

စောစောက ဖြစ်ရပ်လေးက နွေးထွေးဆဲ မဟုတ်လား။

“ဟင်”

လှေကားအဆင်းနားကို အဝေးကပင် လှမ်းကြည့်မိတော့ ရှင်းလင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ ။

“ဒီနေရာမှာ လား”

“အင်း”

ခိုင်ခိုင်ကို ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်တော့ပါ။

စိမ်းပြာရောင်ဖိနပ်လေးကို မြင်ယောင်မိကာ ရင်ထဲမှာ ဟာသွားရ၏

။

မှန်မီရီပုလေးထဲမှာ ဖိနပ်တစ်ရံ လျော့သွားတော့မည့် လှစ်ဟာမြင်

ကွင်းကို တွေးကြည့်မိရင်း အမည်မဖော်ပြတတ်သော ဝေဒနာတစ်မျိုး
ကို ခံစားရ၏။

စီးလာခဲ့တာ ပထမအမှား။

ပစ်စလတ်ခတ် ချွတ်ထားခဲ့မိတာက ဒုတိယအမှား။

မရှိတော့မှ တော့ ဘာမှ လည်း မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

စောစောပိုင်းက ပျော်ရွှင်နေတာလေးတွေ ဆိတ်သုဉ်းကုန်ရ၏။ ဒီ
နေ့ နွေးမွေးနေ့။ မေမေဆုံးတာ နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်ပြည့်မို့ အိမ်မှာ ဆွမ်း
ကျွေးတဲ့ နေ့။

အစကတည်းက ကြိုဝယ်ထားတဲ့ လက်မှတ်တွေနဲ့ တိုင်းရင်းသားအ
စားအစာ ရောင်းချပွဲကို မေဇော်တို့ နဲ့ အမှတ်တရ သွားစားကာမှ မမျှော်
လင့်သော ဖြစ်ရပ်နှင့် ကြုံရသည် ။

“နွေးနွေး”

“ဟင်”

“နင်က ဖြတ်သန်းရတဲ့ မွေးနေ့တိုင်း အမှတ်တရလေးဖြစ်ပြီး ကျန်ခဲ့
ချင်တယ်ဆို၊ ဒီတစ်ခါတော့ အဝီပဲ၊ ညကျ ခိုင်ယာရီထဲ ထည့်ရေးပေါ့၊
နွေးမြတ်နိုးသော ဖိနပ်လေး ပြတ်ပြီးမှ ပျောက်ရခြင်း လို့ လေ၊
မကောင်းဘူးလား၊ ခစ်... ခစ်... ခစ်”

ခိုင်ခိုင်စကားကြောင့် အလိုလို ပြုံးမိသွားရတော့၏။

အခန်း (၂)

ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ နိုင်သွေး အစောကြီးကတည်းက စာထကျက်နေခဲ့သည်။ ။

ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးအဖို့ စာနှင့် နပန်းလုံးနိုင်လွန်းမှတော်ကာကျမည် မဟုတ်လား။

မိန်းထဲကိုလည်း မရောက်သလောက် ဖြစ်နေချိန်မှာ ဟိုနေ့ကတော့ ပိုင်ပိုင်ကြောင့် ရောက်သွားရခြင်းပါ။

ပိုင်ပိုင်က သူ့အကျင့်အတိုင်း ဘွားဘွားကို စိတ်ကောက်သည်။ ။

သူငယ်ချင်း အိမ်သွားမည်ဆိုပြီး ပြန်မလာတာမို့ ဘွားဘွားက နိုင်သွေးကို ကျောင်းမှာ သွားရှာခေါ်စေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

နိုင်သွေး သွားရှာပေမယ့် ထိုနေ့က ပိုင်ပိုင်နှင့် မတွေ့ဖြစ်ပါ။

အတွေးထဲကို မျက်နှာနူးညံ့ညံ့လေးရယ်၊ မျက်ဝန်းတောက်တောက်တွေရယ်၊ ဆံပင်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေရယ် လှစ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ။

မျက်ဝန်းက အခန်းထောင့်ရှိ စိမ်းပြာရောင်ကတ္တီပါ ဖိနပ်ကလေးသို့ အရောက် နိုင်သွေး နှုတ်ခမ်းတွေ အလိုလို ပြုံးလာသည်။ ။

မင်းဖိနပ်လေး ကြုံကြုံဖန်ဖန် တို့ ဆီ သောင်တင်နေပြီ။

ထိုနေ့က သူမ သံယောဇဉ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ချက်ချင်း ချွတ်ထားခဲ့သော

ဖိနပ်ကို မိမိ ဘာလို့ ကောက်ယူမိပါလိမ့်။

နိုင်သွေး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ အတန်းမတက်သော ပိုင်ပိုင်က အိမ်မှာ ပြန်ရောက်နေပြီ။

နောက်တစ်နေ့ နိုင်သွေး စိတ်မလျှော့သေးဘဲ ထပ်သွားသည် ။

လှည်းတန်းမှာ ရှိသော ဖိနပ်ဆိုင်ကြီးကြီးထဲသို့ ဝင်ပြီးမေးသည် ။

“ကတ္တီပါဖိနပ် ရှိလားခင်ဗျ”

“ဘယ်လိုမျိုးလဲ ၊ အမျိုးသားစီးလား”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါမျိုး”

နိုင်သွေး ချပြသော ဖိနပ်ကို သေချာကြည့်ပြီး

“ဒါ ဟိုတုန်းက ဖိနပ်မျိုးဗျ၊ ကတ္တီပါအစစ်ပဲ၊ အဲဒါမျိုးတော့ မရှိဘူး၊ တခြားအမျိုးသမီးစီး ဖိနပ်တော့ အစုံရှိတယ်”

“ဪ”

“ကြည့်ဦးမလား အစ်ကို”

“နေပါစေတော့ဗျာ၊ သွားဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

နိုင်သွေး နောက်တစ်ဆိုင် ထပ်ဝင်မေးသည် ။ မရှိ။ ရှိတာကျပြန်တော့လည်း ထိုဖိနပ်နှင့် အရောင်အသွေးချင်း ကွာခြားလွန်းသည် ။

စိမ်းပြာရောက်တောက်နေသော ဖိနပ်လေးက တော်တော်ပင် လှပနူးညံ့လှကြောင်း ခုမှ ပဲ နိုင်သွေး သေချာသိသွားရတော့သည် ။

သူ တော်တော်နှမြောမှာ ပဲ။

ခေါင်းထဲမှာ အလင်းတန်းတစ်ခု ဖြတ်ပြေးသလို နိုင်သွေး ချက်ချင်း
ပဲ အကြံရသွား၏။

လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးလျှောက်ခဲ့ပြီး ထိုအကြံကို စတင်ဆောင်ရွက်
တော့သည် ။

“ဒီဖိနပ် ပြန်ချုပ်ချင်လို့ ဗျာ”

“ဟာ ရပါတယ်၊ လာလေ အစ်ကို၊ ခဏလေး ထိုင်စောင့်”

“ကိုယ်က ချုပ်ရိုးလုံးဝ မပေါ်အောင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဖြစ်ချင်
တာ”

“ဖြစ်တာပေါ့၊ နည်းနည်းတော့ အနုစိတ်ရမယ်၊
လက်ဝင်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ အချိန်ပိုကြာမယ်၊ အစ်ကို ကျေနပ်အောင် ဖြစ်စေ
ရမယ်၊ လက်ခလေးတော့ ပိုမစပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူး လား”

“လုပ်ဗျာ၊ ပေးမယ်”

“ထိုင်လေ အစ်ကို”

ထိုင်ဆို၍ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်လိုက်ရင်း နိုင်သွေး မျက်နှာတွေ ထူပူ
နေသည် ။

မကြာခင်မှာ ပဲ လုံးဝ ချုပ်လုပ်ပြီးစီးသွားသည် ။

လုပ်တတ်သူလက်ထဲ ရောက်သွားတော့ စိမ်းပြာရောင် တောက်နေ
သော ဖိနပ်လေးက အကောင်းပကတိ ဖြစ်သွားရပါပြီ။

ချုပ်ထားတာလို့ နည်းနည်းမှ မသိသာစေတာမို့လည်း ချာတိတ်လ
က်ရာကို ချီးကျူးမိသည် ။

“ကိုကြီး နိုင်နိုင်”

“ဟေ ... ဘာလဲ”

“ဘွားဘွားက ကော်ဖီသောက်ဖို့ ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ”

“အေး...အေး၊ လာခဲ့မယ်”

နိုင်သွေး ဖတ်လက်စစာအုပ်ကိုပိတ်၊ စားပွဲပေါ် သေသပ်စွာ ထပ်တင်ပြီးမှ အခန်းထဲက ထွက်လာခဲ့၏။

“သားက ကလေးလိုနေတာပါ၊ ပိုင်ပိုင် ဘာဆိုးလို့ လဲ”

ကော်ဖီပိုင်းမှာ တော့ ထုံးစံအတိုင်း ညီဖြစ်သူ ပိုင်ပိုင်က ဘွားဘွားကို ချဲနေသည် ။

ပိုင်ပိုင်က သားကြီး နိုင်နိုင်လို မဟုတ်။ အရမ်း ကလေးဆန်သည် ။ နိုင်နိုင်နှင့် အသက်က တစ်နှစ်ခွဲလောက် ကွာပေမယ့် သူက ကလေး၊ နိုင်နိုင်က လူကြီး။

ငယ်ငယ်ကတည်းက သားကြီးက အနေအေးသည် ။ စာကြိုးစားသည် ။ အပေါင်းအသင်း တရုန်းရုန်းနှင့်လည်း မနေတတ်။ အိမ်မြဲသည် ။ စာဖတ်ဝါသနာပါသည် ။ အမြဲတမ်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလွန်းသည် ။

ပိုင်ပိုင်ကဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ပါ။ တစ်အိမ်လုံးကို ဗိုလ်ကျတတ်သည် ။ အပေါင်းအသင်း ဆုံသည် ဆိုတာထက် ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် များ လွန်းသည် ။

ပြီးတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရမ်းအလှအပ ကြိုက်တတ်၏။ ခုခေတ် ယောက်ျားလေးတွေအတွက် အသစ်အဆန်းပစ္စည်း၊ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင် ဖိနပ်ကအစ ဘာပေါ်သလဲ၊ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတို့ မင်္ဂလာဈေးတို့ သွားကြည့်စရာမလို။ ပိုင်ဝေးကိုသာ လာကြည့်လိုက်။

ပိုင်ဝေး ကိုယ်ပေါ်မှာ အပြည့်နေရာယူထားပြီးသားပါပဲ။

မျက်စိနောက်လောက်အောင် ပိုင်ဝေးတို့ လုပ်တတ်သည် ။

ယခုလည်း အိမ်နေရင်းပင် နူးဆစ်နားရောက်သည့်
လည်ရှည်ဖိနပ်ကြီးနှင့် ဘောင်းဘီအရှည်ကို အကျခေါက်တင်ထားသည်
။ လက်ထဲမှာ စတီးဟဒ်ချိန်း အပြားကြီးကြီးကို ပတ်ထားပြီး
လည်ပင်းမှာ လည်း ဘာတွေမှန်းပင်မသိ။ ရေဘင်မျက်မှန်ကိုပင် ပါလို
က်သေး၏။

ဒီကောင် တစ်မျိုးပဲ။

နိုင်သွေးကိုယ်တိုင် ညီဖြစ်သူကိုမြင်တိုင်း အထူးအဆန်း ကြည့်ရသ
ည် ချည်းပါ။

မြင်ကွင်းက ဆန်းသစ်နေ၏။ ပြီးတော့ တစ်နေ့တစ်မျိုး ပြောင်းလဲ
နေ၏။

“ဟဲ့... ပြီးပြီလား မြေးငယ်”

“ပြီးပြီ ဘွားဘွား၊ ပိုင်ပိုင်ကို ပေးထားတော့လေ၊ ဒီနေ့ သူငယ်ချင်း
တွေနဲ့ ချိန်းထားတယ်”

မတ်တပ်ရပ်ပြီးမှ လက်သုတ်ပဝါနှင့် နှုတ်ခမ်းကို သုတ်သည် ။ ပြီးမှ
ဘုတ်ခနဲ ပစ်ချကာ ဘွားဘွား ထိုင်နေရာသို့သွားပြီး ခါးမှ ဖက်ကာ ဘွား
ဘွားကို ထ စေသည် ။

“ဟဲ့... ဒီကလေးနယ်”

သူ့မြေး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကန့်လန့်ကန့်လန့် လိုက်ပါသွားသော ဘွားဘွား
ကိုကြည့်ပြီး မာမိနှင့် ဒယ်ဒီက ပြုံးနေကြ၏။

အခန်း (၃)

“စပါကလင်တောင် ကုန်ပြီ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်က ခုထိ မလာသေးဘူး”

မေဇော်က နှုတ်ခမ်းကို လက်ကိုင်ပဝါလေးနှင့် ဖွဖွလေး တို့ ပြီးမှ နှာ
ခေါင်းရှုံ့ကာ ပြောသည်။ ။

“ခုမှ ပဲ ခေါက်ဆွဲစက်တည်နေတာ ဖြစ်မယ်”

“တစ်ပွဲစီ ကြော်နေရတာကိုး၊ နည်းနည်းတော့ ကြာမှာ ပေါ့”

“အေးလေ.. နွေးနွေးက သတ်သတ်လွတ်၊ သင်းစုက ကြက်သား၊ ငါ
က ဝက်သား၊ နင်က မုန့်လာဥနီ မထည့်နဲ့ ဆိုတော့ ရှုပ်နေတာပဲ၊ သေ
သေချာချာ လုပ်ရတာကိုးဟ”

“ထားပါတော့”

“အေးပါ ထားပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ခုန စကားပြတ်သွားတယ်၊ မိစံ... နင် ပိုင်
လေးနဲ့ မနက်က တွေ့တယ်ဆို၊ နွေးကို မမေးဘူးလား”

“ပြုံးစိစိနဲ့ တော့ ကြည့်တယ်၊ ငါ့ကို ဘယ်မေးရဲပါ့မလဲ... ဟင်း”

“နင်က ဘာလို့ နွေးနွေးဘက် ပါနေရတာလဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းက အေးအေးလေး၊ ပြီးတော့ ယဉ်ယဉ်လေး၊ ငါ့အစ်
ကိုကလည်း အဲလိုမျိုးဆို အရမ်းချစ်.. ဟဲ... ဟဲ”

“ခွေးမ”

“နွေးရေ.. စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ နော်၊ မိမိကိုသာ ယောက်မတော်ရင် နင် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

နွေးကတော့ ရယ်သာနေမိသည်။

“နွေးနွေး”

မေဇော်က နွေးနွေးမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ခေါ်သည်။

“ဘာလဲ မေဇော်၊ ပြောလေ”

“သူမေးတော့မယ်၊ သူ မေးတော့မယ်၊ ဟိ...ဟိ”

သင်းစုနဲ့ မိမိတို့ က မေဇော်ကို ပြုံးဖြဖြနဲ့ လှောင်နေကြ၏။

“နင်တို့ က သိလှချည်လား၊ မေဇော်က ဘာမေးမှာ မို့လဲ”

“ပိုင်လေးအကြောင်းပေါ့ဟ”

ခိုင်ခိုင် မေးခွန်းကို နှစ်ယောက်သား ပြိုင်ဖြေကြ၏။

“ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါ့ဘာသာ သိချင်လို့ မေးမှာ များ ”

မေဇော်က နှစ်ယောက်စလုံးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီးမှ ...

“ပိုင်ဝေးကို နင် ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲဟင် နွေးနွေး”

“မသိဘူးလေ၊ စိတ်မဝင်စားလို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့”

“ရှင်းသွားတာပဲ”

“သူ အရမ်းချောသားနဲ့ ”

“နင်ကော အဲလိုမထင်ဘူးလား”

“မပြောတတ်ပါဘူး မေဇော်ရယ်၊ ထင်လား မထင်လားတောင် ငါ

တစ်ခါမှ မဆန်းစစ်ကြည့်မိဘူး”

“ဘယ်လိုလဲဟာ၊ နင့်ကိုမေးရတာလည်း မလွယ်ပါလား”

“လုံးဝ မကြိုက်ဘူးဟာ၊ အဲဒါ အရှင်းဆုံးအဖြေကို ပြောရတာ၊ ငါ့ကို သူနဲ့ မစနဲ့ ဟာနော်...”

“သူကတော့ နင့်ကို အရမ်းချစ်ပုံရတယ်”

နွေး ဘာမှ ထင်မပြောဖြစ်၊ စိတ်လည်း မဝင်စားပါ။

“မေဇော်.. နင် ပိုင်ဝေးရဲ့ ရှေ့နေလား”

“ရှေ့နေတော့ မဟုတ်ဘူး ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုငါ ခင်တယ်၊ သဘောကျတယ် ”

“သဘောကျရင် နင်ယူလိုက်”

“ငါ့ကို ကြိုက်ရင် ယူလိုက်တာကြာပြီ၊ ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

မေဇော်က ရယ်သလိုနှင့် အတည်ပြောနေ၏။

“ငါမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ငါတို့ တစ်ကျောင်းလုံးက မိန်းကလေး တော်တော်များများက သူ့ကို သဘောကျကြတာ နင်တို့ လည်း အသိဆုံးပါ၊ ဝန်ခံစမ်းပါ”

“အဲဒါတော့ ငြင်းလို့ မရပါဘူးဟာ၊ မေဇော် ပြောတာ မှန်ပါတယ်”

ခိုင်ခိုင် ဝင်ထောက်ခံလိုက်၏။

“ဟော့ရှော့ လုပ်ပေမယ့် သူ အရမ်းအနေတည်ပါတယ်၊ စိတ်ရင်းလည်း ကောင်းတယ်၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း သူ့အပေါ် အရမ်းကောင်းတယ်နော်၊ နွေးနွေးနောက် လိုက်ဖို့ ဆို သူတို့ ပါ အတန်း ပျက်ခံပြီး ပိုင်ဝေးနဲ့ လိုက်ပေးကြတာ မတွေ့ဘူးလား”

“သိသားပဲ ဒါများ ”

“ဟိုး(Second Year Year) ဒုတိယနှစ်ကတည်းက နွေးတစ်ယောက် တည်းကိုပဲ သူ ဂရုစိုက်တာ၊ ဇွဲဆုလေးတော့ ရဖို့ ကောင်းပြီဟာ၊ သနားပါတယ်”

သူတို့ အုပ်စုထဲမှာ မေဇော်က နွေးနှင့် ပိုင်ဝေးကို သဘောအတူဆုံးဖြစ်သည်။ ။

ကျန်သုံးယောက်ကလည်း အမှတ်ပေးကြတာပါပဲ။

သူက နွေးကိုမှ ချစ်ပါသည် တဲ့ လေ။

သူကိုယ်တိုင်လည်း ဖွင့်ပြောဖူးသည်။ ။

နွေးကလည်း တစ်ထိုင်တည်း ငြင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ။

သူ လုံးဝ ဇွဲမလျှော့။

အတင်း လိုက်မပြောတော့ပေမယ့် သိသာအောင် အမျိုးမျိုး ပြသည်။ ။

အတန်းဘေးက လာရပ်ပြီး ငေးနေတာမျိုး၊ နွေး ထိုင်တဲ့ ကင်တင်း လိုက်ထိုင်တာမျိုး၊ နွေးတို့ လမ်းထဲကို မော်တော်ဆိုင်ကယ်နှင့် အခေါက် ခေါက် အခါခါ ဖြတ်တာမျိုးတွေ သူ အမြဲလုပ်နေဆဲပါ။

ဒါတွေ နွေး သိပေမယ့် တစ်စက်ကလေးမှ စိတ်ဝင်စားလို့ မရ။

နွေး အဝေးကို ငေးကြည့်နေဆဲ ခေါက်ဆွဲကြော်ပန်းကန်တွေ ရောက်လာသည်။ ။

စကားပြောရင်း ရယ်ရင်း ခေါက်ဆွဲကြော်လည်း ကုန်ပြီမို့ ပိုက်ဆံရှင်းကာ အတန်းတက်ဖို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ။

